

Ekklesia Amsterdam

zondag 5 mei 2019

Ja tegen het leven

De kaarsen aangestoken

Kom Geest van God ik zal er zijn (Löwenthal)

Drempelgebed

Verberg uw aangezicht niet voor mij,
uw woorden, verzwijg ze mij niet
een vreemdeling ben ik op aarde.
Keer U niet af, ontferm U
laat je vinden, liefde.
Wees genadig, kom bevrijden.

Kom Geest van God ik zal er zijn

Woord van welkom

Kinderkring

Wees hier aanwezig (Verzameld Lied 500)

Voorlezing uit het boek Prediker

Prediker 1:1-5.8-10.22-23

Wat bereiken mensen met alle inspanningen die zij zich getroosten onder de zon? De ene generatie gaat en de andere komt, maar de aarde blijft alle eeuwen hetzelfde. De zon gaat op en de zon gaat onder, daarna haast hij zich hijgend naar de plaats waar hij gaat schijnen.

Alle woorden zijn moe, niemand is in staat iets nieuws te zeggen. Het oog wordt niet verzadigd van zien en het oor wordt niet vol van horen. Wat eerder gebeurde zal gebeuren en wat eerder werd gedaan, dat zal worden gedaan, er is niets nieuws onder de zon.

Wat krijgt een mens eigenlijk terug voor al zijn inspanning en voor het gepieker waarmee hij zich aftobt onder de zon? Iedere dag bezorgt hem verdriet en ergernis, zelfs 's nachts krijgt zijn hart geen rust. Ook dit is absurd.

(vertaling Aart Schippers)

Het licht is zoet (VL 926)

Voorlezing uit Viktor Frankl, *De zin van het leven*

Op een dag werkten wij in een greppel. Het vroege ochtendlicht om ons heen was grauw, de hemel boven ons eveneens en ook de sneeuw die uit de hemel viel. Grauw waren de lompen die mijn lotgenoten droegen en grauw waren hun gezichten. Ik meen dat ik in gedachte weer een gesprek voerde met mijn vrouw of misschien trachtte ik de zin te ontdekken van mijn lijden, van mijn langzame dood. Ik voelde hoe mijn geest de grauwe wereld om mij heen trachtte te doorboren in een laatste heftig verzet tegen de hopeloosheid van de naderende dood. Ik voelde hoe mijn geest zich verhief boven deze troosteloze, zinloze wereld en ergens vandaan hoorde ik een zegevierend 'Ja', in antwoord op mijn vraag naar de uiteindelijke zin van het leven. Op hetzelfde moment werd een licht ontstoken in een afgelegen boerderij, die zich als een schilderij aftekende aan de horizon van het troosteloze grauwe Poolse landschap. *Et lux in tenebris lucet*. En het licht scheen in de duisternis. Urenlang hakte ik in de bevroren grond. De bewaker kwam langs en riep mij enkele scheldwoorden toe en wederom verdiepte ik mij in een gesprek met mijn geliefde. Steeds sterker voelde ik haar aanwezigheid. Ik meende haar te kunnen aanraken, ik meende slechts mijn hand te hoeven uitstrekken om de hare te kunnen grijpen. Steeds sterker voelde ik: zij is hier nu. En op hetzelfde ogenblik streek een vogel vlak voor mij neer, op de hoop aarde die ik had opgegraven uit de greppel en keek mij strak aan.

Muzikaal intermezzo

Toespraak

Colet van der Ven

Het ene geslacht gaat en het andere komt (VL 378)

Intermezzo

mededelingen en collecte

Dienst van de tafel

Hier begint de dienst van de tafel,
viering van eucharistie,
ritueel van solidariteit:
laat ons bidden.

Gedenk uw mensheid
in dit eindeloos heelal op zoek naar U.
Gedenk ons hier bijeen
laat ons niet vallen.
Gedenk uw trouw
aan Abraham gezworen.
Gedenk uw kind uit Nazaret,
de schoot die hem gedragen heeft,
uw grote liefde.
Gedenk de kinderen uit ons geboren.
Roep over hen uw Naam. Verberg U niet.
Trek niet uw handen af van deze aarde.

Gij die de stomgeslagen mond verstaat (VL 658)

Moge het delen van dit brood (Löwenthal)

Brood en wijn

Er is naast wijn ook een witte beker met druivensap bij de uitdelers links van het koor

Dit ene weten wij (VL 2)

Voorbeden

Onze Vader (VL 246)

Zegen

Hoever te gaan (VL 318)